

Mirko Popović

Cvijet više nije pupao

u trenu se
pomjerilo pero
intuitivno spoznah
da je otvorila oči
u kodovima borova
gdje riječi prestaju

nada u ponovno odrastanje
samo je čežnja za jugom

jesu li rekli
da se vraća meni
ili je samo bio mjesec
u kojem je vladao merkur

zna li to
u drugom trenu
smireno pero

zna li to
miris tratinčice
zarastao u kamen
iz kojeg nikad više
ništa nije odjeknulo

kroz misao su zaludno
šumorili vodoscoci

NE KOPIRATI

Neke druge kiše

da li ćemo se jednom
sretati kao duge sjenke
u predgrađima
bez pitanja bez pozdrava

da li ćemo se jednom
pod verandama ljubavi
tražiti i začuđeni brati
svenulo vrijeme u herbariju

da li ćemo se jednom
buditi u snu lipa
krikom snage između svjetova

da li će se u trenu
ako se pomaknem
ovi glasovi krajolika
ovi cvjetovi noćni
samo sasuti
po putu do tebe
po bespuću do mene
u žednim alejama jasenova
u kojima smo nekoć tražili
bit svih stvari

ili će nas samo
iz sna dizati
recitali mladih pjesnika
i mi ćemo napokon znati
da postoje stvari koje neće biti

ni u drhtaju svjetova
ni u priviđenjima
ni u žeđi na usnama
ni u nespokoju dugih sjenki
u predgrađima

NE KOPIRATI

Sjeti se...

o tebi više
ništa ne znam

u san dođe
miris pelargonija
uz kameni prozor
naše mladosti

ponekad zalutam
cestom bez imena
u tvoje prve studentske dane
i tiho pored prazne klupe
kažem: pitaš li se
koliko je zaborav izmijenio
moje lice

umjesto odgovora
šumi vrijeme
mirko mirku s mirkom
šuti: reci nas
još jednom tiho nas izgovori
odloži ogrtač
ostavi roman
pogledaj kroz prozor
sjeti se
zadrži u vizurama portrete
naših osamnaest proljeća
sada
dok trajem
dok ranjavam dan
našim nečujnim koracima
dok ne iscure
ovaj tren

i život

U snu san

ničim ne uronjen
u latentan izvor podatka
da san u snu sanjam

ono što znam
znanje je silaska
iz sna u razvaline

u nepreglednoj ruini
kamen na kamen oslonjen
ječi nečujnom tišinom
bez zvuka škripi trajanje
u kojem se preko stijenja
penjem za tobom

koracam bez pokreta
pokušavajući biti svjetlo
za nevid i tamu
za zov

iz jučer
iz davnine

ničim ne ronim u značenja
hrlim ti nepokretno
i ti postaješ sve udaljeniji
pa muk
s kojim srastam
strovaljujući se u jutro

ostvaren pred prozorom
dubim pogledom u ništa
blejim

okom klizim ravninom zida
svijest mi bilježi trzaj: trepnuh

tek
u javi

upih naglo
jek i pticu
ovovremen u dnu jutra
bez pitanja što ću k svjetlu
dok ostaješ
zov i dalek...

NE KOPIRATI

Kad pjesma utihne

Kad pjesma utihne tražim tvoje lice
zrno sna u kome se bude bokori

...kao da poljem minu mjesečina
valcer nad mojim čelom

Kad pjesma zamre tražim tvoje oči
u lahoru što prikrada se kao uštap
dremljiv nad ravnicama

...kao da zavjese pokreće osmijeh anđela
kristali noći niz polje neispričani

Kad glasi potonu u zagrljaj bajki
kao kočije na snježnim obroncima
pikradam se dahom zabludnjelim
poput leptira s one strane vremena

...kao valcer nečujan u poljima suncokreta
žubore tvoje grudi žudnjom nasmijane

Uvijek kad otputuješ

uvijek
kad otputuješ
tek poneka struna
odjekne

ne smiješ se
karanfil u prozoru

sunce se pritaji
slušam dugo
kako šuti

uvijek kad odeš
tiše kaplju sa zida
latice cvjetova

vraćaju se naša putovanja
ususret mi idu krajolici
ne mogu ih izbrojati
otkucaji sata, njegove
metalne suze

uvijek
kad otputuješ
otvaram prozor
u kome svijetli
nepomičnost

pustio bih glas
da mi se ne osuši na obrazu

Opojnost, zaludna skica

Zar ne vidiš
da u izlišnom trenu
samo klicanjem skupljaš
zvuke nemislivog
i ne pitaš se
je li zaludno
na platnu Vremena
umijeće ljudsko
dar snage čulâ

Na zborištima neprogovora
nečujna ušća Svrhe
ushićen slušaš
a ne znaš da nikada nećeš
osim opčaranošću trenâ
ni Znake ni Znamenje
doslušati

Čudesno je kažeš
da će vam se ruke
S-Onu-Stranu ponovno sresti

Ali kapi tvoje žive-rane-nade
ostat će neiskapane
I ono što ćeš saznati
šapat je na koljenima
Iz praha zemaljskog
romorit će: samo kliči!

Brate, ako me opojnost zanese
klikat ću s tobom
A tko će slušati uzdah
na poljima enigme
na nepročitanom
platnu Vremena
na zaludnim odgonetkama
ljudskim?

Ne čekaj me

Kad zvijezda nad zipkom
zaspalom u korovu godina
zanimaji i obnevidi
ne zdvajaj

Ako zanočiš jednom
s tim sviralama od praha
spavaj, to dobovat će kiše snježne
vjetar s mora

Ne puži ka prozoru, kamen je
progutao ruže penjačice
pregazio majčine suncokrete

Pusti naše vidike, ne proučavaj
više zvijezde, oko gorsko na brežuljku

Pusti pradjedove dođu li
listati šumor crnih maslina
To su njihove nepročitane knjige
nad zaraslim ognjištem

Zakoračiš li jednom listopadnim
stubama večeri
ne čekaj me
nečujna će nebeska mehanika
odjekivati u grudima
Nevidljiv bit ću, ne traži me

osim
ako jugo niz uvalu tutnji
njišući bijele kosti starih maslina
koje su slijedili očevi žuljevi
čekaj me

Htio sam

Tiho su prilazile svijeće. Pucketanje vatre,
pitomost trena, miris večeri, miris kruha.

Netom je minuo južni dan, neku olovku
željno sam oštrio. Htio sam crtati
po zidovima prosinca onu sliku dok je
toplo i mekano padao snijeg, bijel
u noćnoj tami kad ptice umiru.

Majka je unosila svijeću umjesto bajke
za slađi san, a meni je šaputala misao:
htio sam crtati mračne dolove,
hūk bure, dubok i beskrajan. I prozor
što me gledao kao svjetionik iz ambisa.

Svi su još spokojni oko ognjišta. Vatra
pucketa u gluhoj noći kroz koju su
pozaspale tmine u kojima ptice umiru...

Tiho je odlazila majka sa sjajem i svijećom
ukrašena. Htio sam postati fosil u uglu
i vječno gledati kako svu noć prozor cvjeta
u bijele staze dječjih želja, kako dubina
snjegova zaključava gorje i zvijezde
s kojima na vrancima jezdimo.

I slušati kako se do jutra prosipa
prah po krovu, po crnim dračama.

Jesam li htio crtati svanuće nad brijegom,
hladno sunce što zatrpava prag,
dok je tih svijet šumorio u mojim očima...

Iris

I u svom petnaestom ljetu dojam djevojčice ostavljala je
Branjem bijelih cvjetova po parkovima
Skupljanjem razglednica kroz koje dugo u noć je
Zamišljala daleke gradove

Nemirom rukū rasplićući kikice iz pramenja kose
Izvijajući se potom pred ogledalima govorila je o ljepoti
Vjetra dok pleše u travama i osluškivala kako mi srce
Napaja drhtaj
Ponekad sam poželio ostati sjenka među njenim
Bijelim cvjetovima i zaspati u zaboravljenim željama
Nevidljiva jastuka

Da li je svugdje na svijetu rat, ili je Bog samo nas
Zaboravio, pitale su njene oči zastajući mi na čelu
Na kome je protok vremena ispisivao četrdesetu
A ja sam ispijao njenu nestalnu žeđ za isticanjem
Grudī ispod tanke crvene majice iznošene u
Katakombama, u prašnjavim i mračnim podrumima
Ratom razorena grada

Padala je tobože po klizavom snijegu i čekala spas u mojoj
Pruženoj ruci, a u njenoj kosi boje kestena topile se pahulje
Onda bi iznenada potrčala niz ulicu zastajući slučajno
Pod mojim prozorom

Rasplitala je kosu vjetru i kišnim kapima nudeći im
Tajanstvo milovanja. Iz daljine sam slušao kako joj
Tijelo būbri

Negdje u meni skrivene ostale su njene prve kiše
Miris asfalta nad kojim su rasli drvoredi
I ples njenih razglednica, jednu je ostavila
U mome džepu. Za uspomenu, rekla je
U našem južnom kvartu s koga ju je pokupio daleki san

I pitanje je ostalo: hoće li se nekada sjećati mostova
Ispod kojih je rijeka odnosila njene čežnje i molitve: Zašto

Zašto ne bi...?

Meni je četrdeset, govorio sam. Iris, hladno je, čeka te
Topli čaj. I majka. Potom svijet, daleki svijet. I nova priča

Na te riječi pružila je promrzle ruke prema meni
Na moje obraze noseći svoj prvi, topli poljubac. Onda je
Nešto nerazumljivo progovorila njena suza, svjetluca
Pod sjajem daleke zvijezde, i usne su joj šaptale nešto
Zarobljene u davnoj želji

NE KOPIRATI

Pješčani sat

okreni se
zatvori oči
ispod i iznad pjesme
pješčani su plamenovi

u rep sveži kosu
da na vratu zaspu leptiri, maestral i školjke

eno, i more je nijemo
usnuli jedrenjaci
u tišini uvalâ
i svi kupači zaputili se
u svoja popodneva

sad je čas da pješčane
košulje skinemo
da zrake sunca rastjeram
sa tvojih leđa
golih
tiho
dodirom pustolova
prije nego uzdrhtiš od riječi
prije nego ružama purpurnim
nemir mi udahneš
prije nego prošaputa vjetar
i srce jače zakuca

prije nego zaspu mi ruke
ispod i iznad pjesme
pješčanih dina